

171

בשבוע שהלך נפטר גדעון זקן מכוויות בקבוק התבערה ברמאלה. חיים שהרבני לא קם ממויטת הליו לאחר שנפגע בראשו מאבן בהאן יונס. סמ"ר דני ברזילי וסמל אהרן חנוכה נורו ממארב המחבל בגבול הירדן. בנוסף עליהם נפטרו שני ערבים מפצעי מוות שנפצעו בידי אחיהם. עוד שיבעה נרצחו ע"י בני עמם.

ספירת "דיעה אחרת" מראה, כי מאז פרוץ מאורעות האלימות הערבית ב"9.12.87 קטל הטרור 171 איש ואישה, ערבים ויהודים, לפי הפירוט הבא:

- 127 ערבים נדקרו נורו ונשרפו.
- 44 יהודים נרצחו.
- 1 חייל ישראלי נעדר.

מסגד בצרפת

משהו קורה בצרפת. בתכנית "יומן הש"ב" מסגד כדרום צרפת, מטעם רשויות העירייה. הנימוקים הרישמיים להריסה הזכירו ענייני פרוצדורה, רשיונות מתאימים וכו', כאילו מדובר בסתם בית שנבנה ללא רישיון. לא שמענו טענות שהסיתו ממסגד זה לטרור אנטי-צרפתי או שנשמעו שם תפילות והט"פות לחורבנה של צרפת.

אבל הזכירו בכתבה גם נימוקים "שלא ציטוט" מפי "מקורות צרפתיים" עלומים. אלה נשמעו משום מה אמיתיים ומשכנעים יותר. התברר לצרפתים, לדברי "המקורות", שבכל עיר צרפתית בה קיים מסגד — גדלה באופן משמעותי הקהילה המוסלמית במקום.

השילטונות נוקטים לאחרונה מדיניות מכורזת נט לבלימת התהליך. יצא המרצע מהשק: דמוגרפיה!

כנראה טעמו הצרפתיים די והותר את טעמו של "הדריקום" עם האיסלם. קהילה מוסלמית גדלה והולכת (בסדר גודל של כמה מיליון נים), מתחילה לסכן את הסדר החברתי הקיים. הצרפתים תפסו את הפרינציפ של "עוד מסגד ועוד הגירה" ופעלו בהתאם. עוד לפני שי"א לצו לבצע טרנספר נוסח בולגריה, והרבה לפי ני שייאלצו להתמודד עם טרור ואלימות של "ציבור מדוכא".

אותה צרפת שעשתה לא מזמן שגיאות מדיניות פטאליות, גידלה את חומייני, וכן התרפסה בצורה מכישה לפני הטרור השיעי בלבנון, פועלת כיום בריאליזם ראוי לציון כשמדובר במגרשה הבית.

הגינויים הבינלאומיים המתחסדים בדבר "מדיניות גזענית" ממילא שמורים רק למדי"ת ישראל.

שמואל שטרן ■

רענן לוריא מדבר:

ועכשיו, תפקיד חדש: וילהלם טל

מאיד ליפשיץ

בני-דודינו

בשעה טובה נפתחה שנת הלימודים החדשה. בהפגנת ענק של המיעוט הערבי במדינה, חגג המיגזר שביתת חינוך כללית למשך יום אחד. בהוראת מנהיגות ערביי ישראל נשארו שיעורי מוסדות החינוך סגורים, ודרדקים של בית-רבן-האיסלאם נהנו מיום נוסף של חופשה.

לכאורה, תופעה לגיטימית ונפוצה במ"קומותינו מימים ימימה ומקדמת דנא. מי כאן לא שבת למען או נגד מטרה מסוימת? מי פה לא מוחה נמרצות נוכח עוול אמיתי או מדומה! נשק השביתה והיצ"א אה לחפגנה תופסים מקום של כבוד בחיי המדינה — כמעט והפכו להובי לאומי ול"עיסוק חברתי אובססיבי. בבתיים רבים ניתן למצוא, לצד המזדים המקופלים לצר-שרות המילואים, גם כרזות ושולטים מצוירים, מוכנים ומזומנים לצו הקריאה המומבי, ליציאה הבאה אל כיכר העיר.

למעשה השתמשו בני דודינו החביבים בתירוץ הכספי, בכדי לעשות פעם נוספת שרירי לאומני המצב בחינוך קשה גם בעיירות הפיתוח ובשכונות המצוקה ה"מאוכלסות בבני דת משה. בעיות תקציב חמורות יש באופקים ובנתיבות ולא רק בנצרת וסכנין. ובכלל, לא תיתכן אחדות בדרישה להטבת תנאים, לבניית כיתות נוספות ולהקצאת משאבים ממלכתיים. עשירי הערבים בודאי שנהנים מאפשרות טובות יותר מעניי עירם. כבר מבוסס אינו דומה בצרכיו למאהל בדואי מרופט. אבל השביתה היתה כללית ומקפת כי

ערביי ישראל ידעו היטב איפה באמת קבור הכלב. לא החינוך וההשכלה מי הווים את עיקר הבעיה אלא עצם מקומם במסגרת המדינה. כפי ש"יום האדמה" כבר מזמן אינו נוגע לנושא הקרקעות, "יום השיוויון" לא נקבע בכדי לעסוק בעניין ספציפי זה וב"יום השלום" דווקא יביעו בקול רם תמיכה במלחמה הזעירה המתנהלת ביהודה, שומרון ועזה. שלל התאריכים והמועדים הללו, עם שמות התואר החיוביים, משמשים רק מסווה ותחליף לחגים לאומיים. את יום העצמאות הישראלי הערבים רואים כ"מועד אסונם-הם. השעה באב לא בדיוק יזיל דמעות צער מעיניהם. קשה אפילו לראות את המוני תושבי שפרעם והמ"שולש הקטן יוצאים לרקוד בגדיי-חג לציון יום איחוד ירושלים.

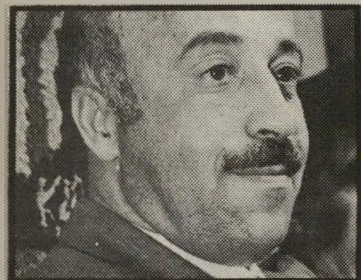
כך הפך "יום האדמה" בשנים האחר-רונות, ובייחוד מאז פרוץ האינתיפאדה, לשבתון המסמל את אחדות השורות, המטרות המשותפות והשאיפות הלא-מיות הגלויות והנסתרות. כך גם נתק החוט האחרון אל "היישות הציונית": באין שירות חובה בצה"ל, וכאשר כל הסמלים הממלכתיים (הימנון, דגל, שפה) הם זרים, או אפילו מנוגדים לתפישתם, כשהמיעוטים ממעטים בתשלומי המי-סים לקופת האוצר ונמצאים במיפלס הנמוך ביותר של שיעורי הגבייה. שותפות הגורל היהודי ועידוד העליה, כלל אינם מעניינים, ולהפך, — נוצר אי לאומי שונה לחלוטין מהרוב היהודי, עם אינטרסים סותרים כמעט בכל המישורים.

אך אצלנו כולם טומנים את ראשם בחול. מהגרוע שבגזעני הימין ועד לאח-רון השפויים שבשמאל. כל הקשת הפולי-טית המוגדרת כציונית — נגדי, עם הטרנ-ספר שלו לערביי השטחים, כמו חברתו "פלמ"ח שולמית אלוני מהצד הפוך — כולם נתקפים בשיתוק כשמדובר בערביי

הקו הירוק. והרי אפשר להמשיך לריב ולהתכתש בינינו על עתיד השטחים ואולי אפילו למצוא פתרון מקובל על רוב היהודים. הבעיה האמיתית לא נמצאת מעבר לד-לת, היא עמוק אצלנו באמצע הסלון וחדר השינה. חמש דקות מכפר סבא, אבל מכיוון מערב דווקא, מתקתקת לה נצצה חיה, כשהנעלם היחיד הוא אורך פתיל ההשתייה.

הזמן לא פועל לטובתנו, הזמן אדיש למתרחש. גלי עליה המונית, גם אם גיענו לחופינו, כבר אינם מסוגלים לשנות את מסלול ההתנגשות. חצי מיליון עולים חדשים, או אפילו שני מיליון תוך עשר שנים, עדיין ישאירו את העובדות בעינן: מיעוט לאומי-דתי גדול, מחובר לאויב החיצוני בקשרי משפחה, תרבות ושפה, מנוכר למדינה ומתנגד בסיסית לעצם קיומה.

הכתובות כבר נמצאות על קירות הב-תים ביפו, כפר קאסם וטייבה. הולכות וגוברות התקפות המיעוט על הרוב. יותר חוליות חבלה, רצח וריגול מתארגנות, פועלות וחלקן נתפשטות. אזורים שלמים בגליל אינם עבירים עוד לתנועת יהודים. כבישים נחסמים במיכשולים שונים. בו-רות נחפרים לגרימת שיבושים. מיצפים מוחזקים מנותקים לילות שלמים.

ח"כ דראושה

קידום אינטרסים של רבי-המרצחים

רשויות החוק והשלטון מודעות לכל ההתפתחויות החמורות ומקבלות דיוור חים שוטפים, אך עוצמות את העיניים ומסיטות את המבט לצד. בבית הנבחרים רים פועלים בגלוי חברי כנסת ערבים לקידום אינטרסים של רבי המרצחים מבחוץ, ולקיעוקע יסודות הציונות מבית. ערביי ישראל מנצלים היטב את הדמוק-רטיה תוך הקצנה פוליטית, עד להזדהות מוחלטת ומגע ישיר של נציגיהם עם ער-י וחבריו.

אלוף פיקוד הצפון לשעבר, יאנוש בך-גל, קבע בזמנו כי ערביי הגליל הם סרטון בגוף האומה. אוראז התנפלו עליו כלבי הצייד של המוסר, זכויות הפרט ואהבת האדם. ייתכן שמשפט קשה זה עלה לו בתפקיד הרמטכ"ל. יכול להיות שיש דב-רים, נכונים ככל שיהיו, שאסור לאיש ציבור לאומרם. כך או אחרת, סמנטיקה אינה יכולה לשנות את המצב. מילים רכות ומנומסות עוללות להוסיף טיח על הסדק שנפער. רק רופא לאומי מומחה מסוגל לקבוע את הסימפטומים מעידים על סרטן, איידס או מחלה קשה אחרת ברשימה. החשוב מכל הוא להחליט כבר עתה על דרכי הטיפול בבעיה.

ולכל מי שינסה להסיח את הדעת מהנושא, תוך ניפנוף בתואנת הגיזענות, יאמר: אפליה ורדיפת מיעוט רק בגלל היותו שונה הינם בבחינת תועבה גמורה. מלחמת חורמה באויב, כל אויב, בכל מקום ובכל קו ירוק, סגול, או אדום, הינה בבחינת מוצאה. אחרת, תפורש התא-בדות שארית העם היהודי היושב בציון במשמעות של פשע כלפי האנושות.